

uit de Keniaanse jeugd van Wangari Maathai (*Nobelprijs Vrede 2004*)

‘moge je slapen waar er regen is en dauw’:
een vallei van vrede, bron en monding als
een opgerolde slang . Keniaanse grootouders
leefden toen langer dan vandaag: op vruchtbare
bodem, zwoegend in het licht van de zon
en daarna praten, thee drinken, slorpend
zuigen aan een pijpje

op het laatst kwam de toespraak tot
de vele verwanten verzameld rondom
het bed: een zak gevuld met bladeren

een zaakgelastigde werd aangeduid
om de erfgenamen te ontlasten, belasten
met rite en verering: grootvader,
grootmoeder zou gaan behoren tot
het gewijde volk der geesten, hun vloek
of zegen bepaalde je lot

missionaris, ondernemer, bestuurder
voerden de vervreemding in met lokroep
of lompe macht, zij verdiepten tot afgrond
de afstand tussen clan en stam: dáár
woekerde afval, giftige kruiden als
afgunst, wraakzucht, verloedering
‘le beau sauvage’ werd gewoon
een wilde zonder zegen van een
geest in een boom – zo verliep hun
geschiedenis: van boom naar bom,
van houten ploeg naar Chinese machete

zoveel wijsheid ging verloren, rituelen
die mensen aaneen rijgen als kralen
van een snoer; draden doorgeknipt;
koorden gesponnen om op te knopen:
de beschaving uit Noord en West -
het nest verwerd tot slop, slorpemde
modder en splinters van glas, shrapnel,
prikkelraden, straatjes met een luguber
einde – dáárom vocht zij: om de lieve
vrede opdat opnieuw de kring zou sluiten
van geboorte en dood, geboorte in de dood

wijze vrouwen, oudere mannen kunnen ons
heel wat leren, gezeten in de schemering,
pratend, zuigend aan een pijpje: mogen ze
slapen waar er regen is en dauw

Staf De Wilde, naar de Keniaanse jeugd van Wangari Maitha - een zeer wijze 'bosvrouw' - zie 'Ongebogen' haar autobiografiezie ook www.greenbeltmovement.org